

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Z. L.**, **b) Z. L.**, zastoupeni Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. OAM-215/LE-BE02-ZA08-R3-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2018, č. j. 1 Az 89/2017 - 97,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí předcházejících řízení

[1] Žalobce a) požádal dne 6. 8. 2009 jménem svým a svého syna [žalobce b)] v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2010, č. j. OAM-215/LE-BE02-ZA04-2009, žalobcům neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podali žalobci u Krajského soudu v Ostravě žalobu, kterou krajský soud nejprve zamítl rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 61 Az 4/2010 - 76. Tento rozsudek však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne

11. 1. 2012, č. j. 1 Azs 22/2011 - 104, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud žalobu opětovně zamítl rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 61 Az 4/2010 - 151, proti němuž žalobci podali kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 Azs 18/2013 - 20, zrušil jak posledně jmenovaný rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-215/LE-BE02-ZA14-R2-2009, žalobcům mezinárodní ochranu opětovně neudělil. Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobami u Městského soudu v Praze, který je zamítl rozsudky ze dne 27. 4. 2016, č. j. 2 Az 17/2014 – 43 [v případě žalobce a)] a č. j. 2 Az 18/2016 – 31 [v případě žalobce b)].

II. Předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu

[4] Na základě kasačních stížností žalobců Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 111/2016 – 36, jak rozsudky městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že žalovaný neposoudil věrohodnost žalobce a) v souladu s judikaturou a nedostál své zákonné povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci. Žalovaný bez adekvátního vysvětlení akcentoval pouze některá z tvrzení žalobce a) a některé z provedených důkazů. Skutkové závěry žalovaného o věrohodnosti žalobce a) a o azylové relevanci jeho příběhu nebyly v důsledku tohoto postupu přesvědčivé. Proto měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Soud na rozdíl od žalovaného a městského soudu dospěl k závěru, že informace uváděné žalobcem a) v rámci doplňkového pohovoru nebyly v zásadním rozporu s jeho dřívější výpovědí.

[6] Žalovaný i městský soud se na základě toho, že označili výpověď žalobce a) ve vztahu k jeho zapojení do válečných bojů na straně bývalého ministra vnitra Giorgadzeho za nedůvěryhodnou, zprostili povinnosti posuzovat toto tvrzení jako azylově relevantní. Jak však dovodil Nejvyšší správní soud, zmíněné tvrzení žalobce a) zapadá do celkového kontextu jeho azylového příběhu. Nadto rozhodnutí žalovaného (obdobné jako rozsudek městského soudu) bylo v tomto směru vnitřně rozporné, neboť na jedné straně označilo nové tvrzení žalobce a) o zapojení do válečných bojů za nedůvěryhodné, na straně druhé je mělo za prokázané, přičemž se jednalo o rozpornost, která se vztahovala k zásadní otázce celého řízení o žádosti, tedy k věrohodnosti žalobce a).

[7] Nejvyšší správní soud proto žalovanému uložil, aby v dalším řízení o žádosti posoudil, jaká je situace bývalých bojovníků na straně Gruzie (a jejich rodinných příslušníků), a to v případě jejich návratu do Abcházie, tedy do části Gruzie, která není pod plnou kontrolou gruzínských státních orgánů, či do Gruzie, kde, jak tvrdil žalobce a), také hrozí bývalým bojovníkům nebezpečí z důvodu spojení s bývalým ministrem vnitra Giorgadzem. S ohledem na dosavadní výklad pojmu „sociální skupina“ v judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, č. 364/2004 Sb. NSS) lze totiž „osoby bojující v abchazsko-gruzínské válce na počátku 90. let 20. století na straně bývalého ministra vnitra Giorgadzeho“ vnímat jako „určitou sociální skupinu“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. obdobně rozsudek ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5 Azs 2/2012 –

49, týkající se bývalých příslušníků irácké armády). Uložil proto žalovanému, aby žádost hodnotil i z tohoto hlediska.

[8] Soud dále žalovanému vytkl, že zcela nedostatečně hodnotil podmínky vnitřního přesídlení, které musí být dle judikatury naplněny kumulativně. Žalovaný posuzoval pouze dostupnost ochrany ze strany státních orgánů v případě přesídlení, nikoli však další podmínky.

[9] Nejvyšší správní soud dále žalobcům přisvědčil, že městský soud neměl odmítnout zabývat se Zprávou MZV ze dne 30. 5. 2014 z toho důvodu, že byla vydána až po rozhodnutí žalovaného, nýbrž se měl minimálně zabývat otázkou, zda tato zpráva neobsahuje informace o takové změně skutkového stavu, která by byla podstatná pro dodržení mezinárodního závazku *non-refoulement*.

[10] Soud přisvědčil též žalobci b), že k otázce případných důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu přímo jeho osobě nelze v rozhodnutí žalovaného nic nalézt. Žalovaný se ve svém rozhodnutí výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ve vztahu k žalobci b) vůbec nevěnoval. Jeho rozhodnutí proto bylo v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Další řízení před žalovaným

[11] Žalovaný následně v záhlaví popsaným rozhodnutím žalobcům mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný se žalobcem a) provedl dne 26. 4. 2017 doplňující pohovor, do správního spisu doplnil tyto podklady: zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z prosince 2015 (Údaje o zemi – Gruzie), Informaci OAMP o Gruzii (Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav k listopadu 2016), zprávu Freedom House z 27. 1. 2016 (Svoboda ve světě 2016 – Gruzie), informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2016 a ze dne 3. 6. 2016 (situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti), informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 3. 2017 (soudní proces s bývalým ministrem Igorem Giorgadzem, postavení osob abcházsko-gruzínského původu s vazbami na bývalého ministra bezpečnosti Igora Giorgadzeho v případě návratu do Gruzie/Abcházie), zprávu Amnesty International z dubna 2016 (rozsudky smrti a popravy v roce 2015), výroční zprávu Human Rights Watch z 12. 1. 2017, informaci belgického generálního ředitelství úřadu pro imigraci z 15. 5. 2015 (dostupnost léčby hepatitis C včetně léků), informaci sítě místních lékařů ze dne 19. 8. 2016 (dostupnost léčby hepatitis C a cirhózy včetně dostupnosti léků), informaci belgického úřadu pro cizince z 27. 6. 2014 (dostupnost zdravotní péče), zprávu mezinárodní organizace pro migraci z roku 2016 (údaje o zemi), informaci Ministerstva vnitra z 26. 7. 2017 (Igor Giorgadze – občanská válka, exil, stíhání a pokus o převrat).

[12] Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci by nemohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Bývalým bojovníkům na straně Igora Giorgadzeho ani jejich rodinným příslušníkům nehrozí újma na území Abcházie ani Gruzie. Ze zpráv vyplývá, že v případě problémů se soukromými osobami (V. K.) se žalobci mohou obrátit na gruzínské státní orgány. Žalobce a) od roku 1992 na území Gruzie nebyl, není tedy nejmenší důvod se domnívat, že by o něj gruzínské státní orgány jevily zájem v souvislosti s událostmi, do kterých byl Giorgadze zapojen po

žalobcově odchodu z vlasti. Pro občany Gruzie existuje podle žalovaného právní i faktická možnost vnitřního přesídlení

[13] Při posuzování podmínek pro udělení humanitárního azylu žalovaný vycházel z tvrzení žalobce a), že v současnosti žádnou léčbu, a to ani v souvislosti s hepatitidou C, nepodstupuje. Gruzie nabízí všeobecný program zdravotní péče financovaný státem. Dostupnost léků pro osoby trpící hepatitidou C ve stádiu tři a čtyři se díky státním programům zlepšila. Žalobce b) je zdravý, v Gruzii mají navrátilci běžný přístup ke vzdělání. Důvody pro udělení humanitárního azylu žalovaný u žalobců neshledal.

[14] Žalovaný konstatoval, že situace na abchazsko-gruzínské hranici je napjatá vzhledem k tomu, že Abcházie je z pohledu mezinárodního společenství separatistickým územím a dle příslušných gruzínských zákonů dočasně okupovaným územím. Poukázal však na skutečnost, že žalobci nejsou nuceni k návratu na okupované abchazské území. Žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání v souvislosti se zapojením žalobce a) do abchazsko-gruzínského konfliktu.

[15] Podle žalovaného by případné vycestování žalobců nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobci jsou gruzínskými státními občany. Žalobce b) hovoří gruzínsky – vzhledem k jeho jazykové vybavenosti a nízkému věku lze podle žalovaného předpokládat jeho úspěšnou integraci a plynulé navázání na školní docházku v Gruzii. Žalovaný proto neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

IV. Rozsudek městského soudu

[16] Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[17] Konstatoval, že žalovaný splnil svou povinnost a zjistil informace o tom, zda bývalým spolubojovníkům Igora Giorgadzeho hrozí v případě návratu do Gruzie pronásledování či vážná újma. Z informace ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že v případě návratu Igora Giorgadzeho a jeho kolegů do Gruzie hrozí soudní stíhání, ale ne za bojovou účast v konfliktech, nýbrž za údajné spáchání různých kriminálních činů v letech 1994 až 1995. Lze proto souhlasit s žalovaným, že není důvod se domnívat, že by o žalobce a) gruzínské orgány jevily zájem v souvislosti s událostmi, do kterých byl zapojen Giorgadze až v letech 1994-1995, neboť žalobce a) se na území Gruzie od roku 1992 nenacházel. Žalovaný ze zpráv o zemi původu, které shromáždil ve vztahu k bývalým spolubojovníkům Igora Giorgadzeho, zjistil, že na policii a soudy se mohou obrátit i tyto osoby. Proto nelze obavy žalobce a) z pronásledování soukromou osobou považovat za odůvodněné.

[18] Soud žalobcům přisvědčil, že se žalovaný situací na separatistickém území Abcházie nezabýval. Žalovaný tuto skutečnost nicméně odůvodnil tím, že žalobci nejsou nuceni se vrátit na území Abcházie, do separatistického regionu okupovaného Ruskou federací, jelikož žalobci jsou občany Gruzie. S tímto závěrem soud souhlasil. Přestože žalobci pochází z města G., které je součástí separatistického regionu Abcházie, jsou zároveň občany Gruzie. Jelikož žalovaný z informací, které si obstaral, zjistil, že žalobci a)

v případě návratu do Gruzie jakožto bývalému spolubojovníku Giorgadzeho nehrozí pronásledování ze strany gruzínských orgánů a v případě pronásledování ze strany soukromých osob má možnost se dovolat ochrany, nic žalobcům nebrání v návratu do Gruzie. Návrat přitom může být uskutečněn přes mezinárodní hraniční přechod, nikoliv přes území Abcházie. Absence posouzení situace v separatistickém regionu Abcházie tak neznamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[19] Soud nepřisvědčil tvrzení, že žalovaný zachází s žalobcem a) jako s běžným občanem Gruzie. Nezpochybnil tvrzení o jeho zapojení do abchazsko-gruzínské války na straně Igora Giorgadzeho. Články, které žalobce a) předložil soudu při jednání, neuvádí žádné nové skutečnosti. Byť žalovaný v rozhodnutí explicitně nezmínil závazky vyplývající z Úmluvy o právech dítěte, z odůvodnění je zřejmé, že se situací nezletilého žalobce b) zabýval. Soud k tomu dodal, že komentář Výboru o právech dítěte se ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany týká dětí bez doprovodu a dětí odloučených, což není případ žalobce b). Nejlepším zájmem dítěte je ve většině případů jistě zůstat s rodiči, přičemž žalobcům nic nebrání v tom, aby jejich rodina zůstala pohromadě, byť v Gruzii.

[20] Závěrem se soud vyjádřil k lékařským zprávám předloženým žalobcem a) na ústním jednání. Z těch plyne, že vzhledem k pokročilému jaternímu onemocnění žalobce a) [chronická virová hepatitida C] bude žalobce referován do IKEM k trasplantologickému konziliu a eventuální léčbě. Nicméně je nutná abstinence požívání drog (žalobce je dle zpráv závislý na opiátech a pervitinu). Soud upozornil, že žalobce a) v žalobě nenamítal jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany svůj zdravotní stav. Jedná se tedy o nově uplatněné námitky. Judikatura správních soudů a Ústavního soudu dovodila z důvodu přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany určité výjimky z aplikace § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.) ve věcech mezinárodní ochrany (srov. rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Lékařské zprávy pocházejí z 30. 10. 2018 a 3. 12. 2018, jedná se tedy o skutečnosti, které nemohl žalobce bez vlastního zavinění předložit již ve správním řízení. Proto k nim městský soud přihlédl.

[21] Připomněl, že udělení humanitárního azylu je vázáno na správní uvážení, nejedná se o subjektivní právo žadatele, a proto na něj není právní nárok. Shledal, že neudělení humanitárního azylu žalobci a) bylo řádně odůvodněno a úvaha správního orgánu nevykazuje znaky libovůle. Na základě zpráv založených ve správním spisu konstatoval, že dostupnost léčby virové hepatitidy C v Gruzii je na horší úrovni než v České republice, nelze však hovořit o tom, že je léčba zcela nedostupná. V Gruzii sice nejsou prováděny transplantace jater, pacienti ale mohou vycestovat do Turecka nebo Ázerbájdžánu. V Gruzii existují specializovaná střediska, která se na toto onemocnění zaměřují, stejně jako jsou dostupné léky, i když ty nejsou ve většině případů hrazeny státem. Existují ale programy, které mají za cíl pacienty s hepatitidou typu C podpořit. Ze zpráv o zemi původu vyplývá, že návratem žalobce a) do Gruzie by mohlo dojít ke snížení standardu jemu poskytované péče. Jeho návratem by ale s ohledem na dostupnost této zdravotní péče nedošlo k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, a tedy k vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud neshledal ani porušení jiných mezinárodních závazků České republiky v případě, kdy by byl žalobce a) navrácen do Gruzie.

V. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[22] Žalobci (stěžovatelé) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností.

[23] Žalovaný opětovně vyložil doplňující pohovor účelovým způsobem; tvrzení stěžovatele a) neměl za věrohodná. Městský soud tuto skutečnost nepřehlédl, nepřistoupil však ke zrušení rozhodnutí. Informace dodatečně obstarané žalovaným při konfrontaci s výpovědí stěžovatele a) i nadále jasně potvrzují důvodnost obav a oprávněnost žádosti stěžovatelů.

[24] V rozhodnutí zcela absentuje zhodnocení současné bezpečnostní situace v Abcházii (resp. ve městě G.) při posouzení možnosti vnitřního přesídlení, jak požadoval kasační soud. Žalovaný tak opět nezhodnotil všechny judikaturou požadované podmínky pro případnou možnost vnitřního přesídlení. Argumentace městského soudu ospravedlňující toto zásadní pochybení tvrzením, že stěžovatelé (přestože pochází z města G. v Abcházii) jsou občany Gruzie, je nepřijatelná.

[25] Stěžovatelé dále namítají nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, a to zejména ve vztahu ke stěžovateli b). Stěžovatelé uznávají, že Obecný komentář č. 6 z roku 2005 se vztahuje k dětem bez doprovodu a dětí odloučených, princip nejlepšího zájmu dítěte se vztahuje na všechny děti bez rozdílu. Městský soud se při vyhodnocování nejlepšího zájmu dítěte dopustil zásadního pochybení, žalovaný tento princip nevzal vůbec v úvahu. Stěžovatel b) se nachází na území České republiky již 9 let, je zde plně integrován a prožil zde většinu svého života. Jeho otec trpí závažným onemocněním jater v pokročilém stádiu. V případě návratu do vlasti pro něj bude téměř nemožné zajistit si potřebné léky pro léčbu nemoci, v případě nepravděpodobného sehnání léků si je bude muset hradit sám, což je s ohledem na jeho ekonomickou situaci prakticky nemožné. Transplantace jater se v Gruzii neprovádí. Takto závažné skutečnosti bylo třeba zvážit při rozhodování o tom, zda neudělení doplňkové ochrany nezletilému žadateli neporušuje princip nejlepšího zájmu dítěte.

[26] Městský soud podle stěžovatelů pochybil, neboť ponechal bez odůvodnění námitku ke způsobu, jakým žalovaný naložil s podklady předloženými při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Městský soud ani správní orgán je však nevzaly v potaz.

VI. Posouzení kasační stížnosti

[27] Kasační stížnost splňuje všechny formální podmínky a je projednatelná. Vzhledem k tomu, že jde o věc mezinárodní ochrany, zabýval se soud dále tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s., svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů, a zda je tedy přijatelná.

[28] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly

vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[29] Podle stěžovatelů je kasační stížnost přijatelná, neboť v řízení před městským soudem došlo k zásadním pochybením, která mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů (městský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, ačkoli žalovaný nerespektoval závazné pokyny Nejvyššího správního soudu).

[30] Podle soudu je v dané věci kritérium přijatelnosti naplněno, nikoli však z důvodu tvrzeného stěžovateli. Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijal k meritornímu přezkumu, neboť se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou řešeny [zejména postavení „osob bojujících v abchazsko-gruzínské válce na počátku 90. let 20. století na straně bývalého ministra vnitra Giorgadzeho“ jako „určité sociální skupiny“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu při jejich návratu do Gruzie].

[31] V rámci meritorního posouzení pak soud přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku v mezích námitek uplatněných v kasační stížnosti.

[32] Kasační stížnost není důvodná.

[33] Nejvyšší správní soud předesílá, že žalovaný po předcházejícím zrušujícím rozsudku v dalším řízení respektoval právní názor, kterým ho kasační soud zavázal.

[34] Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že žalovaný na základě pokynu soudu vnímal azylový příběh, který vyplynul z dosavadních výpovědí stěžovatele a), jako přiměřeně pravděpodobný. Nijak nezpochybnil, že přísluší k sociální skupině „osob bojujících v abchazsko-gruzínské válce na počátku 90. let 20. století na straně bývalého ministra vnitra Giorgadzeho“. Právě z tohoto důvodu si také v dalším řízení obstaral relevantní informace, které se vztahovaly k otázce aktuálního postavení těchto osob při jejich návratu do Gruzie.

[35] Je pravdou, že žalovaný při hodnocení doplňujícího pohovoru, který se stěžovatelem a) provedl dne 26. 4. 2017, poukázal na určité rozpory, které v průběhu pohovoru vyplynuly ve vztahu k jeho dřívějším výpovědím (zmínil, že v dřívějších výpovědích nehovořil o V. K., dříve tvrdil, že pro D. Š. pracoval jen 10 dní, nyní 3 až 4 roky, následně tvrdil, že jen 2 roky apod.). Tento postup ovšem není v žádném konfliktu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (který z logiky věci nemohl žalovanému uložit, jak má hodnotit doplňující pohovor, který dosud neproběhl). Nadto žalovaný z rozporů, které v posledním doplňujícím pohovoru odhalil, neučinil žádné závěry stran věrohodnosti stěžovatele a) a dosud zjištěných okolností jeho azylového příběhu, který následně posoudil z hledisek, která mu kasační soud vytyčil.

[36] Co se týče věcného posouzení otázky nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, i zde soud souhlasí se závěry žalovaného. Z podkladů, o které žalovaný doplnil správní spis (zejména lze odkázat na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 3. 2017, která konkrétně pojednává o postavení spolubojovníků Igora Giorgadzeho),

vyplývá, že bojové aktivity po boku Giorgadzeho nejsou předmětem žádné obžaloby či postihu ze strany státních orgánů Gruzie. Gruzínské právo je dodržováno, samotné spojení s Giorgadzem neznamená pro jeho bývalé spolubojovníky a jejich rodiny žádné nebezpečí. Jelikož Igor Giorgadze získal azyl v Ruské federaci, nehrozí jim žádná újma či postih ani v případě cesty do Abcházie (ovládané Ruskem). To stejné platí pro rodinné příslušníky spolubojovníků. Tvrzení stěžovatele a), že bývalí spolubojovníci Giorgadzeho jsou stále pronásledování gruzínskou vládou, tak neodpovídá zjištěním vyplývajícím z podkladů obsažených ve spisu. V této souvislosti žalovaný správně poukázal, že Igor Giorgadze a jeho spolubojovníci jsou v Gruzii stíhání a vyšetřováni pouze v souvislosti s činy, které měli spáchat až po odchodu stěžovatele a) z vlasti (atentát na prezidenta Eduarda Ševarnadzeho v roce 1995), nikoli pro jejich zapojení do abchazsko-gruzínské války.

[37] Stěžovatelé dále namítají opětovné nedostatečné posouzení podmínek pro vnitřní přesídlení (absenci posouzení situace v Abcházii v souvislosti s vnitřním přesídlením). K této námitce soud předesílá, že v předcházejícím zrušujícím rozsudku žalovanému výslovně neuložil povinnost zabývat se při posuzování otázky vnitřního přesídlení situací v Abcházii (v tom smyslu, že by se stěžovatelé nejprve museli navrátit do Abcházie a z ní se snažili přesídlit do Gruzie). Žalovanému vytkl, že podmínky vnitřního přesídlení zkoumal zcela nedostatečně a pro další řízení mu uložil, aby je v souladu s judikaturou (rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74) řádně zhodnotil.

[38] Z odůvodnění nového rozhodnutí žalovaného je hodnocení podmínek pro vnitřní přesídlení seznatelné. Byť žalovaný ve svém rozhodnutí nečiní úvahy vztahující se k naplnění podmínek v přehledné a strukturované formě, lze uzavřít, že se všemi podmínkami vymezenými judikaturou zabýval.

[39] Žalovaný vycházel z předpokladu, že situace v Abcházii je napjatá, současně však zdůraznil, že stěžovatelé mají gruzínské občanství. Nic je proto nenutí k návratu na okupované abchazské území. Uzavření abchazsko-gruzínského přechodu nemá vliv na jejich situaci, neboť k návratu do Gruzie mohou použít standardní mezinárodní přechody, které nejsou nijak ovlivněny stavem na administrativní abchazsko-gruzínské hranici.

[40] Soud se s tímto předpokladem žalovaného ztotožňuje. Není pochyb o tom, že stěžovatelé skutečně jsou státními občany Gruzie. Současně z výpovědí stěžovatele a) vyplynulo, že v místě jeho posledního pobytu na území (město G.) již nemá žádné vazby – oba jeho rodiče zahynuli při výbuchu v roce 1992. Ostatně v tomto roce, tedy před 27 lety, svou vlast opustil. Stěžovatelé se proto mohou vrátit přímo do Gruzie, není třeba, aby (i s ohledem na napjatou vnitropolitickou situaci) mířili do separatistické Abcházie.

[41] Za tohoto předpokladu pak žalovaný nepochybil, pokud možnost vnitřního přesídlení posuzoval právě z pohledu možného přemístění stěžovatelů přímo do Gruzie. K této otázce uvedl, že existuje právní i faktická možnost přesídlení v rámci země bez jakýchkoli problémů. Podle zprávy Mezinárodní organizace pro migraci je v rámci systému sociálního zabezpečení poskytována reintegrační asistence (zvláštní sociální dávky). Zvláštní péče je poskytována osobám sociálně zranitelným. Ačkoli je podle této zprávy případný návrat spojen s řadou administrativních úkonů, a to jak před odjezdem z hostitelského státu, tak po návratu, stát poskytuje navrátilcům při všech těchto krocích

poradenskou i materiální pomoc. Na osoby ze smíšených abchazsko-gruzínských rodin nahlížejí gruzínské státní orgány jako na státní příslušníky Gruzie. Požívají stejná práva a povinnosti.

[42] Takové posouzení považuje soud za dostatečné, neboť reaguje na všechny podmínky pro vnitřní přesídlení vymezené ve shora uvedené judikatuře.

[43] Stěžovatelé dále namítají nesprávné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany stěžovateli b). Žalovaný byl povinen jeho situaci posoudit v souladu s principem nejlepšího zájmu dítěte, což neučinil.

[44] Soud k této námitce uvádí, že rozhodnutí žalovaného obsahuje přezkoumatelné úvahy týkající se udělení doplňkové ochrany stěžovateli b). Žalovaný v případě stěžovatele b) konstatoval, že nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V zemi původu mu nehrozí trest smrti, ani postih jako neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu. Co se týče ekonomické situace, Gruzie nabízí systém sociálního zabezpečení. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále konstatoval, že stěžovatel b) hovoří gruzínským jazykem – vzhledem k jazykové vybavenosti a nízkému věku zde nejsou překážky pro jeho úspěšnou integraci a plynulé navázání na školní docházku.

[45] Stěžovatelům lze přisvědčit, že je možno si při posuzování okolností relevantních pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu představit též zvažování, zda jejím neudělením nedojde v případě vycestování k porušení závazků vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte. Pokud ovšem v průběhu řízení před žalovaným nevyplynuly žádné relevantní okolnosti, které by mohly nasvědčovat porušení závazků České republiky vyplývajících z této mezinárodní smlouvy, nemusel se žalovaný v případě stěžovatele b) otázkou možného rozporu s touto smlouvou ve svém rozhodnutí výslovně zabývat.

[46] Namítá-li stěžovatel b), že žalovaný měl zvážit, zda neudělení doplňkové ochrany neporušuje jeho nejlepší zájem z důvodu závažného onemocnění jeho otce, je třeba tuto námitku jako nepřípustnou odmítnout (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť ji stěžovatel b) neuplatnil v žalobě (ani později v řízení před městským soudem), ač mu již v této době byly okolnosti týkající se zdravotního stavu jeho otce známy.

[47] K námitce, podle které městský soud pochybil, pokud ponechal bez odůvodnění žalobní bod zpochybňující způsob, jakým žalovaný naložil s podklady, které předložili stěžovatelé, je třeba konstatovat, že v žalobě byl tento bod formulován zcela obecně (*„námitky a připomínky žalobce však správní orgán bez odůvodnění ignoroval“*). Vzhledem k míře obecnosti, v jaké stěžovatelé tuto žalobní námitku uplatnili, nelze městskému soudu nic vytknout, pokud pouze konstatoval, že stěžovatelé konkrétně neuvedli, které námitky a připomínky žalovaný nevzal v potaz, a dále se touto námitkou nezabýval. Soud nicméně na okraj poznamenává, že se žalovaný ke všem podkladům předloženým stěžovateli v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil. (s. 8 odst. 2 rozhodnutí).

VII. Závěr a náklady řízení

[48] S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[49] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu